

PEGASUS INHAMAT

— FR. SCHILLER —

La târgul pentru vite, din Megidia poate,
Printr'alte multe mărfuri de valoare
Aduse un poet cu pletele pe spate
Pe al muzcii armăsar, Pegasus, spre vânzare.

Și necheza voiosul armăsar,
Se frământa pe loc ca la paradă,
Iar lumea sta în fața lui, grămadă.
„Ce nobil armăsar, spuneau, ce mândru... Dar,
„Păcat! Aripile din spate l-au stricat!
„Cât ar fi fost la tras de minunat!
„Ca rasă e ceva destul de rar!
„Prin aer cine dracu-l va mâna ?
Și nimeni banul nu și-l da.
Târziu fu unul curajos :
„Aripile, gândi el, drept, n'aduc folos,
„Dar le poți tunde sau lega
„Și-i cal de tras nu alt ceva !
„Cinci sute lei îți dau, mai mult nu face !
Poetul mulțumit că marfa și o desface
Intinse mâna, prețu-i numărat,
Iar Badea Stan cu calul a plăcut.

Acasă calul fu 'nhămat.
Dar cum simți pe urma lui povară,
Fugi grozav încât părea că sboară,
Și-aprins de-o nobilă mânie a sfărmat
Ăproape de un mal căruța.
„Pe-această gloabă îndrăcită, Stan gândi,
„La car n'am s'o mai pun! Cercarea-ți dă inteligență!

„Dar călători am mâine 'n zori de zi
 „Si-l pun înaintaș la diligență.
 „C'un ducipal ca el, eu las doi cai acasă—
 „Ei hei!.. Cu timpul gâtul i se lăsă!

Fu pașnic la 'nceput. Dar calu 'ntraripat
 Grăbind la mers, sbura trăsura săgetând,
 Apoi, privirea către ceruri întorcând,
 Ne-obișnuit să meargă pe pământul tare,
 Lăsă 'ntr'oparte-a roților cărare,
 Sburând în curmeziș prin ape, bălți și-ogoare.
 Cuprins de groază-i ori ce călător,
 N'ajută frâu, nici strigăt de-ajutor —
 Pân'ce, spre spaima tuturor,
 Trăsura sfărămată s'a oprit
 Pe vârful unui deal împădurit

„De-o merge-așa, nimic nu fac!
 „Iși spuse Stan cu fața gânditoare.
 „Nici când cu asta nu mă 'npac!
 „Ia să vedem: Acestui smeu eu oare
 „Prin munci și post nu-i vin de hac?
 Cercarea fu făcută. Calul cel frumos
 O umbr'ajunse după patru zile.
 „Al meu ești! Badea Stan își spuse bucuros
 „Și-acum să mi te punem noi
 „La plug cu cei mai strașnici boi.

Așa făcu. Și toți au răs de-acest convoi:
 La plug un cal cu-aripi alături cu doi boi.
 Zadarnic smeuul cea din urmă forță-și da
 Odată să mai ia străvechiul sbor.
 E totu 'n van; vecinii nu dau zor,
 Iar mândrul cal în pasul boilor mergea.
 De multă 'npotrivire-i consumat,
 Puterile îi sunt secate,—
 Divinul cal, de chin încovoiat,
 În țarnă cade și se sbate.

„O, gloabă ticăloasă,“ Stan atunci sbucni,
 Lovind cu biciul necurmat.
 „De vr'un folos la plug de nu poți fi,
 „Un potlogar cu ține m'a 'nșclat!

Și 'n timp ce încă de mâniae-aprins
 Îsbea cu biciul, către el întins
 Un mândru călător din drum s'a abătut.
 Răsun'o o liră 'n mâna lui ușoară,
 Și 'ncins e păru-i blond de-o fășioară
 Ca un colan gingaș din aur. roș bătut.
 „Dar încotro cu — acest convoi ciudat?
 Țăranului din depărtare i-a strigat.
 „Un vultur și doi boi ! Ce — alăturare !,
 „Așa ceva n'aș fi crezut cândva !
 „O clipă, două, nu vei vrea
 „Să-mi împrumuți tu calul spre 'ncercare ?
 „Ia seama bine, minune vei vedea !

Iar ducipalu-i deshămat ;
 Surâzător îi sare tânărul pe spate.
 Cum simte calul mâna de ne'nduplecat,
 El sforăie și e ne-astâmpărat.
 Și fulgere trăsnesc privirile 'nfocate.
 El nu mai e ființa de-altă dată,
 Ci ca un spirit, ca un zeu arată.
 Rostogolesc furtuni a lui aripe...
 Apoi ochind spre sfera plină de-astre,
 Și mai 'nainte de slârșitul unei clipe.
 Dispare 'n înălțimile albastre.

Trad MIHAIL PRICOPIE

